

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená X,
bytem X,
zastoupená JUDr. Janem Walterem, advokátem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování
a stavebního řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený JUDr. Danielem Volákem, advokátem,
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov,

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2020, č. j. KUUK/185411/2020 /UPS,
sp. zn. KUUK/184072/2020/3,**

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 21. 12. 2020, č. j. KUUK/185411/2020 /UPS, sp. zn. KUUK/184072/2020/3, a rozhodnutí Městského úřadu Vejprty ze dne 9. 12. 2020, č. j. MU-VEJ/312/2020/taj, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2020, č. j. KUUK/185411/2020 /UPS, sp. zn. KUUK/184072/2020/3, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „městský úřad“) ze dne 9. 12. 2020, č. j. MU-VEJ/312/2020/taj, kterým byla odmítnuta žádost žalobkyně ze dne 29. 10. 2020 o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), kterou žalobkyně žádala o poskytnutí veškerých záznamů o tom, že došlo k poskytnutí informací ze spisů Městského úřadu Vejprty, stavebního úřadu, (dále jen „stavební úřad“) č. j. 1273/2017, č. j. 755/2017, č. j. 617/2017 a č. j. 980/2017 jakékoli fyzické nebo právnické osobě vyjma žalobkyně a jejího právního zástupce. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v bodě II. žaloby popsala širší kontext skutkových okolností spojených s provozem pilařského závodu „Pila Kovářská“ a kontrolní prohlídkou stavby „Pila Kovářská“ provedenou stavebním úřadem dne 21. 6. 2016. Uvedla, že má dispozici kopii nedatované e-mailové zprávy odeslané Ing. B. Š. na v protokolu o prohlídce uvedené e-mailové adresy jednatele společnosti Daben Kovářská s.r.o. daben@daben.cz a daben1975@seznam.cz. Ve zprávě Ing. Š. odkázala na kontrolní prohlídku provedenou dne 21. 6. 2016, sdělila, že zasílá podklady k vyjádření k předloženým podnětům, a položila různé dotazy k různým skutkovým okolnostem provozu pily. Tyto dotazy se vztahovaly k č. j. 1273/2017, č. j. 755/2017, č. j. 617/2017 nebo č. j. 980/2017. Dle záhlaví e-mailové zprávy byly k textu přiloženy soubory 617.pdf, 617-2.pdf a 1273.pdf. K prokázání těchto svých tvrzení žalobkyně navrhla důkazy.
3. Dále žalobkyně popsala předcházející řízení před správními orgány a namítla nepřezkoumatelnost žalobou vydaných rozhodnutí, jelikož rozhodnutí městského úřadu není náležitě odůvodněno, když není zřejmé, z čeho městský úřad dovodil závěr, že vyžádané informace neexistují a že spisy, kterých se informace týkají, již u něho nejsou. Městský úřad se nevyjádřil k tomu, proč u něho spisy nejsou, jak dlouho u něho nebudou a zda se mu mohou vrátit. Nevyjádřil se k tomu, zda prohledával informační zdroje mimo spisy, především e-mailové servery a záložní databáze elektronické komunikace. Nevyjádřil se ani k tomu, zda se na informace dotázal příslušné úřední osoby, která vedla šetření, jichž se informace týkají. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí plně postavil za správnost tvrzení městského úřadu, že informacemi nedisponuje. Své hodnocení opřel pouze o poznatek z vlastní úřední činnosti, podle kterého měl městský úřad údajně v nějakém dokumentu již dříve (patrně v roce 2019) uvést, že o e-mailové komunikaci nemá žádnou evidenci či záznam.
4. Žalobkyně dále nesouhlasila se závěrem městského úřadu, který žádost odmítl z důvodu, že požadovaná informace neexistuje. Na podporu svého tvrzení poukázala na výklad § 2 odst. 4 informačního zákona a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67. Městský úřad se podle žalobkyně v rozporu s nimi vůbec nezabýval svou případnou povinností vyžádanou informací disponovat. Žalovaný se touto povinností zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že „v daném případě byly spisy uvedené v žádosti (s výjimkou č. j. 755/2017, který byl na základě vyžádání předán Krajskému soudu v Ústí nad Labem) z důvodu podjatosti předány Městským úřadem Vejprty nadřízenému orgánu. Povinný subjekt tak již není povinen jimi disponovat a tedy ani z nich poskytovat informace“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalovaný zde podle žalobkyně zaměnil povinnost disponovat vyžádanými informacemi s povinností disponovat spisy, jichž se vyžádané informace týkají. Takovou záměnu by bylo možné provést v případě, kdy by žádost byla omezena na informace, které se nalézají přímo v uvedených spisech. Takto ovšem žádost zcela záměrně formulována nebyla. Žalobkyně předpokládala, že e-mailovou komunikaci ukládá městský úřad i mimo správní spisy.

5. Dále žalobkyně poukázala na názor vyplývající z rozsudku zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2020, č. j. 15 A 82/2017-89, podle kterého „*skutečnost, že se dotčený správní spis městského úřadu v době vyřizování žádosti žalobkyně o informace nacházel u krajského soudu, neopravňovala městský úřad k tomu, aby žádost o informace odmítl. Městskému úřadu nic nebránilo v tom, aby si požadované listiny, popřípadě celý spis po dobu, než žádost o informace vyřídí, vyžádal od krajského soudu*“. U spisu č. j. 755/2017 přitom žalovaný uvedl, že tento spis byl na základě vyžádání předán zdejšímu soudu. Z napadeného rozhodnutí ale nevyplývá, že by si městský úřad spisk k vyřízení žádosti vyžádal.
6. Žalovaný dále podle žalobkyně nesprávně vyložil předmět informační povinnosti, neboť informační zákon podle ní z informační povinnosti nevylučuje „neoficiální dokumenty“. Zmíněný e-mail Ing. Š. navíc nelze v žádném případě označit za „neoficiální“. Jde o výstup činnosti správního orgánu adresovaný konkrétní osobě mimo správní orgán. Informační povinnost navíc není omezena na „informace zaevidované pod určitým jednacím či spisovým číslem“.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Na základě informací, které mu byly známy z předchozích obdobných žádostí žalobkyně, žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení o tom, že požadovaná informace neexistuje (není archivována), je reálné a zakládá se na dostatečném předchozím prověřování. Poukázal na formulaci žádosti a to, že žalobkyně až v žalobě tvrdila, že požadovala informace o tom, jaké přílohy byly přiloženy ke konkrétní e-mailové komunikaci. Žalovaný v rámci své úřední činnosti zjistil, že městský úřad připustil, že e-mailová komunikace existovala, nicméně není archivována, neboť byla vymazána v rámci pravidelných servisních činností a její obnovení není možné. Nearchivováním e-mailové komunikace není porušena žádná zákonná povinnost. Její existenci dokládá pouze výtisk založený bez příloh ve spisové složce zaevidované městským úřadem pod č. j. 12173/17, který je zástupci žalobkyně znám, jelikož na něj odkazuje a požaduje předložení příloh. Svou žádost o informaci však žalobkyně takto neformulovala.

Replika žalobkyně

8. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že ačkoli disponovala kopií protokolu stavebního úřadu městského úřadu o kontrolní prohlídce 21. 6. 2016 a nedatovanou e-mailovou zprávou vedoucí stavebního úřadu Ing. Š. odkazující na tuto kontrolní prohlídku, svou žádost zcela záměrně neformulovala tak, aby předmět žádosti omezila na přílohy uvedené e-mailové zprávy Ing. Š. Chtěla se dozvědět o všech případech, kdy stavební úřad informace ze spisů někomu poskytoval, nikoli jen o tomto jediném případě. Žádost je podle ní formulována tak, aby „pokryla“ i případné přílohy e-mailových zpráv, i ty totiž představují „záznam o poskytnutí informace“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

9. Žalovanému dále vytkla, že v rámci objasnění stavu věci například neuložil městskému úřadu, aby vysvětlil, kde nyní předmětné spisy stavebního úřadu jsou, zjistil, zda si je může vyžádat zpět, nebo aby vyložil, proč to nejde, neuložil městskému úřadu, aby prohledal e-mailové servery a záložní databáze elektronické komunikace nebo aby v případě, že došlo k vymazání e-mailu, vyložil, kdy se tak stalo a podle jakých pravidel u něj dochází k výmazu e-mailů, zda se zálohují, či nikoli a zda je možné je obnovit ze zálohy či neuložil městskému úřadu dotázat se Ing. Šefčíkové na poskytování informací z předmětných spisů správního úřadu a především na uvedenou e-mailovou zprávu. Nelze totiž vycházet z premisy, že tvrzení městského úřadu jsou pravdivá.
10. Žalobkyně též namítla, že o existenci e-mailové komunikace žalovaný v napadeném rozhodnutí hovořil pouze hypoteticky. To, že tato e-mailová komunikace existovala skutečně, že byla založena do spisu č. j. 1273/17, že byla smazána, a že se tak stalo v rámci „pravidelných servisních činností“, jsou všechno nová tvrzení žalovaného. Ona sama navíc má předmětnou e-mailovou zprávu Ing. Š. nikoli ze spisu č. j. 1273/17, ale ze spisu č. j. 755/2017, k čemuž jako důkaz navrhla soupis spisu MU-VEJ/755/2017/Sú-Še.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 29. 10. 2020 podala u městského úřadu prostřednictvím svého právního zástupce žádost o poskytnutí veškerých záznamů o tom, že došlo k poskytnutí informací ze spisů stavebního úřadu č. j. 1273/2017, č. j. 755/2017, č. j. 617/2017 a č. j. 980/2017 jakékoli fyzické nebo právnické osobě vyjma žalobkyně a jejího právního zástupce. Předmětnou žádost městský úřad odmítl rozhodnutím ze dne 9. 12. 2020, č. j. MU-VEJ/312/2020/taj, s tím, že „po prozkoumání materiálů“ zjistil, že nemá žádnou evidenci o tom, jakým osobám a na základě jakého právního důvodu byly požadované informace poskytnuty. Jelikož spisy č. j. 1273/2017, č. j. 755/2017, č. j. 617/2017 a č. j. 980/2017 už městský úřad nemá k dispozici, nemůže ani takovou informaci případně vytvořit. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně včasné odvolání, ve kterém mimo jiné podotkla, že její žádost nebyla omezena na informace nalézající se přímo v uvedených spisech a že má k dispozici nedatovaný e-mail odeslaný za

stavební úřad Ing. B. Š. na adresu X, z jehož obsahu je zřejmé, že došlo k poskytnutí informací ze spisů č. j. 1273/2017, č. j. 755/2017, č. j. 617/2017 a č. j. 980/2017 panu B. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

15. Jde-li o namítanou nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí pro nedostatek důvodů, soud vycházel z toho, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86).
16. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41, publ. pod č. 3223/2015 Sb. NSS, *„povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje, a to bez ohledu na to, jestli takovou povinnost má podle zákona o archivnictví a spisové službě či podle jakéhokoliv jiného právního předpisu. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o výluky podle § 7 až 11 zákona o poskytnutí informací. Skutečnost, zda měl povinný subjekt zákonem stanovenou povinnost danými údaji disponovat (například podle zákona o archivnictví a spisové službě nebo podle správního řádu), je relevantní až v okamžiku, kdy povinný subjekt po šetření zjistí, že požadované informace skutečně nemá, jelikož byly vymazány nebo odstraněny. V takovém případě má totiž podle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu povinnost je opět vytvořit“.*
17. V podobném duchu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 As 112/2013-30, že *„případné odmítnutí žádosti o informace kvůli tomu, že povinný subjekt těmito informacemi nedisponuje, by přicházelo v úvahu až za situace, kdy by dané informace skutečně již neexistovaly (např. by došlo ke skartaci či jiné „ztrátě“ všech požadovaných informací, a to i jejich kopií), nebo by tyto kopie nebylo možné z objektivních právních či faktických důvodů nijak získat a tyto důvody by také byly v rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace jasně a přezkoumatelně uvedeny“.* V případě, že jimi povinný subjekt v době vyřizování žádosti nedisponuje, ačkoli se vztahují k jeho působnosti a disponovat by jimi měl, je třeba vyvinout potřebnou iniciativu k opětovnému získání požadovaných informací, a to všemi reálně v úvahu připadajícími zákonnými postupy.
18. Vydaná rozhodnutí v nyní projednávané věci však neuvádí, jakým způsobem došlo k ověření existence požadovaných informací a k závěru o jejich neexistenci. Nelze z nich tak zjistit, zda se městský úřad jako povinný subjekt skutečně pokoušel požadované informace nalézt a na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že je fakticky nemá. Po povinném subjektu však lze oprávněně požadovat zdůvodnění toho, jaké faktické skutečnosti jej vedly k závěru o tom, že požadované informace nemá.
19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 5 As 24/2015-36, *„zcela nedostatečným by tedy bylo sdělení povinného subjektu, kterým by bez bližšího zdůvodnění pouze oznámil, že požadované informace nemá. Povinný subjekt musí zejména řádně odůvodnit, z jakých důvodů požadovanými informacemi nedisponuje, resp. disponovat ani nemůže, a na základě jakých skutečností dospěl ke zjištění, že požadované informace nemá (např. zda je vyhledával ve svém informačním systému, v archivu apod.)“.*
20. Taková to situace přitom nastala i v projednávané věci, přičemž nedostatky rozhodnutí městského úřadu jakožto povinného subjektu neodstranil ani žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí. Uvedená skutečnost přitom brání věcnému přezkumu této části vydaných rozhodnutí. Z důvodu uvedeného v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů této části rozhodnutí, je proto namíste rozhodnutí zrušit.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, zda mohl městský úřad odmítnout poskytnutí požadovaných informací z toho důvodu, že nedisponoval správními spisy, neboť v daném rozsahu soud shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že spisy se nacházely u žalovaného (s výjimkou spisu č. j. 755/2017, který se nacházel u zdejšího soudu). Ačkoli to žalovaný v napadeném rozhodnutí popírá, z rozhodnutí městského úřadu podle názoru soudu vyplývá, že tato skutečnost byla pro závěr městského úřadu o odmítnutí žádosti žalobkyně zásadní. Městský úřad totiž nejprve zcela nekonkrétním způsobem uvedl, že „prozkoumal materiály“ s negativním výsledkem (viz výše), a následně že požadovanou informaci s ohledem na to, že spisy nemá u sebe, nemůže ani vytvořit. Z toho podle soudu plyne, že obsah předmětných spisů neměl k dispozici ani v kopii či elektronické podobě, nebyl mu v té době znám, a tudíž ani se jím nezabýval, a nemohl proto žádost žalobkyně řádně vyřídit.
22. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2015, č. j. 5 As 112/2013-30, mimo jiné vyplývá následující: *„Z výše uvedeného tak Nejvyšší správní soud dovozuje další dílčí závěr: měl-li povinný subjekt povinnost požadovanou informaci ‚mít‘, měl také povinnost ji žalobci poskytnout, přičemž i v případě, že by touto informací sám fyzicky nedisponoval, bylo jeho povinností si ji ‚opatřit‘ např. u jiného povinného subjektu, popř. se kvalifikovaně vypořádat s otázkou nemožnosti tuto informaci získat (viz dále).“*
23. Zdejší soud v rozsudku ze dne 22. 7. 2020, č. j. 15 A 82/2017-89, uzavřel, že skutečnost, že se dotčený správní spis městského úřadu v době vyřizování žádosti žalobkyně o informace nacházel u krajského soudu, neopravňovala městský úřad k tomu, aby žádost o informace odmítl. Městskému úřadu nic nebránilo v tom, aby si požadované listiny, popřípadě celý spis po dobu, než žádost o informace vyřídí, vyžádal od krajského soudu. Soud shrnul, že okolnost, že požadovaný správní spis městského úřadu v době vyřizování žádosti žalobkyně o informace byl postoupen krajskému soudu, neměla vliv na povinnost městského úřadu mít danou informaci (spis). Tato skutečnost tak nemůže být důvodem pro odeprání poskytnutí informací. Správní orgány tedy dospěly k nesprávnému právnímu závěru, a proto jsou jejich rozhodnutí nezákonná.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí považuje tento rozsudek za nepřiléhavý na nyní projednávanou věc, soud však s tímto závěrem nesouhlasí. Podle soudu je bez významu, zda se předmětné spisy nachází u krajského soudu nebo u žalovaného (krajského úřadu). Přiléhavě argumentovat nelze ani tím, že se žádost žalobkyně neomezovala (pouze) na informace nalézající se přímo v předmětných spisech. Závěr, že v takovémto případě by bylo možné obsah spisů ignorovat, soud považuje za absurdní. Nelze než uzavřít, že právě i existence informací, které se ve správních spisech přímo nenachází či ze zákona nacházet nemusí (či alespoň indicie o jejich existenci), často může právě ze správních spisů vyplývat.
25. Za tohoto stavu bylo bezpředmětné zabývat se námitkami žalobkyně stran toho, že městský úřad disponoval požadovanými informacemi mimo dotčený správní spis, neboť to nic nemůže změnit na tom, že důvodem pro odeprání poskytnutí informací nemůže být skutečnost, že se správní spisy nacházely u žalovaného či krajského soudu.
26. Soud pro úplnost doplňuje, že tvrzení žalovaného, podle kterých e-mailová komunikace sice existovala, nicméně není archivována, neboť byla vymazána v rámci pravidelných servisních činností a její obnovení není možné, se skutečně poprvé objevilo až v jeho vyjádření k žalobě, přičemž ani v něm nebylo nijak blíže podloženo. V každém případě však k němu nebylo možné přihlédnout, neboť vyjádření žalovaného (ať již jde o vyjádření k žalobě nebo kasační stížnosti) není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění žalobou

napadeného správního rozhodnutí. Nedostatky správního rozhodnutí proto nelze zhojit ani ve vyjádření k žalobě, ani ve vyjádření ke kasační stížnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Je tomu tak proto, že zákonnost rozhodnutí správního orgánu lze poměřovat toliko přes jeho odůvodnění, a nikoliv přes vyjádření k žalobě či ke kasační stížnosti.

27. K otázce formulace žádosti a zejména vymezení požadovaných informací soud pro účely dalšího řízení ve věci v současné době s ohledem na výše učiněné závěry pouze konstatuje, že je na žadateli o informace, aby žádost naformuloval dostatečně srozumitelně a přesně tak, aby jí mohl povinný subjekt vyhovět k žadatelově plné spokojenosti. Tím spíše je třeba takový požadavek klást na žadatele, který je již při sepsání a podání žádosti zastoupen advokátem, navíc advokátem, který má s podáváním žádostí o informace nemalé zkušenosti, a lze jej tak po právu vnímat jako odborníka na tuto problematiku.
28. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona platí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
29. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. V projednávané věci však správní orgány dospěly k nesprávnému názoru, že důvodem pro odmítnutí žádosti žalobkyně o informace je v zásadě skutečnost, že městský úřad v rozhodné době neměl dané správní spisy k dispozici. Z uvedeného tak plyne, že městský úřad ani žalovaný nezkoumali, zda v projednávané věci neexistují další zákonné důvody pro odmítnutí poskytnutí informace. Ze správního spisu ani z rozhodnutí správních orgánů tedy nelze shledat, zda neexistují důvody pro odmítnutí poskytnutí informace, a proto soud nemohl nařídít městskému úřadu poskytnutí informace dle § 16 odst. 5 věty druhé informačního zákona.
30. Soud neprovedl žalobkyní navržené dokazování žádostí o informace ze dne 29. 10. 2020, rozhodnutím městského úřadu ze dne 9. 12. 2020, č. j. MU-VEJ/312/2020/taj, odvoláním žalobkyně ze dne 9. 12. 2020 a žalobou napadeným rozhodnutím, neboť tyto listiny jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování v soudním řízení správním neprovádí. Pro nadbytečnost neprovedl soud ani dokazování důkazními prostředky navrženými v bodu II. žaloby a soupisem spisu MU-VEJ/755/2017/Sú-Še, neboť měly sloužit k prokázání skutečností, které pro posouzení věci jsou rozhodné.
31. Nesprávný závěr žalovaného a městského úřadu spočívající v tom, že důvodem pro odeprání poskytnutí informací je skutečnost, že se správní spis nacházel u žalovaného, resp. zdejšího soudu, činí žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházející v dané části nezákonnými. Soud proto napadené rozhodnutí nyní podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a z výše uvedených důvodů rovněž podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zrušil. Za situace, kdy bylo zjištěnou nezákonností a vadou řízení zatíženo i rozhodnutí městského úřadu, soud v zájmu zachování dvojinstančnosti zrušil podle § 78 odst. 3 s. ř. s. i toto rozhodnutí. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

řízení. V dalším řízení bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

32. Jde-li o náhradu nákladů řízení, soud konstatuje, že v případě žalobkyně jde o značně specifického žadatele, známého jistě nejen žalovanému z jeho úřední činnosti, ale i soudu; žadatele, který se mimo jiné množstvím a charakterem svých podání pohybuje na hranici zneužití práva jako jednoho z důvodů odmítnutí poskytnutí informace. Nicméně k aplikaci tohoto institutu musí být splněny podmínky a tyto musí ve svém rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací správní orgány náležitě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019-55).
33. Soud výrokem II. žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, nepřiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Nelze totiž odhlížet od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská“, tedy od dalších kauz, o nichž je soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobkyně a její právní zástupce aktivně vystupují (v současnosti soud eviduje přes 60 žalob žalobkyně). Právní zástupce zastupuje žalobkyni, případně Ing. T. W. v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo i z jejich podání např. ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.
34. Soudu je též známo, že žalobkyně zastoupená stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedla či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadovala pokaždé poskytnutí informace dle informačního zákona. Jedním z těchto tímto způsobem zatížených správních orgánů je například Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem, u níž bylo evidováno celkem 172 podání od žalobkyně, Ing. T. W. a JUDr. Jana Waltera, jak je zřejmé z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, č. j. 15 A 107/2019-91. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 15 A 130/2019-74, vyplývá, že uvedená trojice podala k Ministerstvu pro místní rozvoj od roku 2015 celkem 1042 podání.
35. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobkyně, případně Ing. T. W., oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíců ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle informačního zákona, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobkyně, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že *„skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.“*
36. Pokud jde o Ing. T. W., rovněž pravidelně zastupovaného právním zástupcem žalobkyně, soudu je známo, že vedl či stále vede taktéž celou řadu obdobných soudních sporů před správními soudy jako žalobkyně. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A

102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021.

37. Žaloby, jimiž Ing. T. W. napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle informačního zákona, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
38. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahlcují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k prodlení či formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“, a nikoli pro získání informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12). S ohledem na výše uvedená zjištění o postupu jmenovaných osob v jiných řízeních soud pro toto řízení dospěl k závěru, že žalobkyni přísluší toliko náhrada nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, která odpovídá soudnímu poplatku ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. srpna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

předseda senátu